

Després de glopejar amb la [sentència](#), he corregut pel terme. Aquest matí he corregut més que de rutina, i això que m'havia quedat ressaca de l'*albarinyo* d'anit. Mentre corria m'encenia de calor i també, per què no reconèixer-ho, d'una ràbia poc descriptible: bàsicament, em crema que una colla de justiciers intenten (de nou) sentenciar un poble. El riu Sec semblava més sec, com el fetge del penjat. Espanya, la jutge, se l'ha menjat caducat i em pense que patirà alguna cosa més que un terratrèmol de budells. Travessant la partida de la Donació, el pensament m'ha fugit a Portugal per diverses raons, i m'he quedat una estona sobrevolant la ciutat de Lisboa, que ja m'espera. En arribar a Taxida m'he topat una serp morta enmig del camí; feia gairebé un metre de llarg, com el meu puny de grossa. És estrany trobar un exemplar així a la marjalera castellonenca, on gairebé ni anguiles hi queden. Segurament era un rèptil d'importació. En fi. Al camí Fondo se m'ha aparegut de nou el japonès, pujant la llarga costa de l'avinguda Marató. No us ho havia dit, però últimament, quan vaig a córrer, se m'apareix un japonès. És per culpa d'un bon llibre que he llegit. No tinc el costum de parlar de llibres i, encara menys, de recomanar-los, per raons que un dia, si tinc més ganes que temps, intentaré explicar. Vull, però, fer aquesta vesprada una excepció amb [«De què parlo quan parlo de córrer»](#), de Haruki Murakami. Als blogs no ha passat inadvertit: [Balaguer](#) l'ha ressenyat fa poc i n'ha destacat idees rellevants; [Ferré](#) hi afegia la seua experiència personal com a corredor (n'hi ha [més](#)). Encara que Murakami explica meravellosament què és per a ell -i per a mi- això de córrer, no sé fins a quin punt aquesta obra pot resultar igualment profitosa o inspiradora per a una persona que no ha corregut mai. En tot cas, sí puc garantir que és un llibre deliciós per a qui li agrada córrer i llegir. Si el corredor lector és, a més, un lletraferit greu, aleshores gaudirà d'una petita Bíblia de la transpiració, de la lluita conscient i en solitud contra aquesta pèrdua constant de porositat, física i mental, que és viure:

«Córrer més del compte em permet eliminar físicament allò que em molesta. També m'ajuda a ser conscient que sóc una persona feble i que tinc unes capacitats molt limitades. En prenc consciència d'una manera física, amb la part més profunda del meu jo. I un dels resultats de córrer més estona que normalment és que em faig una mica més fort. Si estic enfadat dirigeixo la ràbia cap a mi mateix. Si estic frustrat ho aprofito per millorar. Sempre he viscut així. Absorbeixo en silenci tot el que puc absorbir, i després ho trec (amb una forma el més canviada possible) com a part de la trama d'una novel·la».

Aquestes memòries *atlètiques* de Murakami proven que molta gent que corre no ho fa només per a *mantenir la forma*. Sobretot ho fa per a mantenir un fons, més anímic que físic.

Button

Button

«Heart of gold», de Neil Young